

Arrest

nr. 341 149 van 13 februari 2026
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. VAN GOGH
Mechelsesteenweg 262
2650 EDEGEM

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 10 oktober 2025 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 9 september 2025 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de syntheseseminarie.

Gelet op de beschikking van 3 december 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 januari 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN GOGH, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat L. ASSELMAN, die *loco* advocaat S. VAN ROMPAEY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 24 november 2023 wordt aan mevrouw M.H.S., de vermoedelijke echtgenote van de verzoekende partij, de subsidiaire beschermingsstatus toegekend bij beslissing van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, welke haar ter kennis werd gebracht op 4 december 2023.

1.2. Op 12 december 2024 dient de verzoekende partij een visumaanvraag met het oog op gezinshereniging op grond van artikel 10, §1, eerste lid, 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) in.

1.3. Op 9 september 2025 neemt de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van het in punt 1.2. gevraagde visum. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Betrokkene kan geen beroep doen op de bepalingen betreffende de gezinshereniging in art. 10, §1, al. 1, 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Overwegende dat een visumaanvraag werd ingediend voor M.H.S. (...) geboren op 10.01.1982 van Somalische nationaliteit, ten einde de vermoedelijke echtgenote, M.N.N. (...) 10.05.1985 van Somalische herkomst te vervoegen in België.

Overwegende dat betrokkenen in de huidige visumaanvraag niet zijn vrijgesteld van de voorwaarden betreffende gezinshereniging, aangezien de gezinshereniger op 24.11.2023 de subsidiaire beschermingsstatus heeft ontvangen en de aanvraag tot gezinshereniging werd ingediend op 12.12.2024. Overwegende dat betrokkenen geen geldige reden hebben gegeven voor de laattijdige indiening van hun aanvraag.

Overwegende dat de advocaat van betrokkene overmacht inroept om te verantwoorden waarom de aanvraag niet binnen de termijn werd ingediend. Overwegende dat uit het administratief dossier blijkt dat reeds op 07.08.2024 een afspraak werd gemaakt met het oog op het bekomen van een medisch attest, en dat in september 2024 de betaling van de visumkost werd uitgevoerd.

Overwegende dat vervolgens op 10.10.2024 de advocaat van betrokkene per mail aan de ambassade zelf heeft gevraagd om een afspraak te annuleren, waarop de ambassade heeft bevestigd dat er geen afspraak door betrokkene was vastgelegd. Overwegende dat pas op 26.11.2024, amper acht dagen voor het verstrijken van de uiterste indieningsdatum op 04.12.2024, een nieuw verzoek tot afspraak werd gericht aan de ambassade, op welk ogenblik er effectief geen afspraken meer beschikbaar waren vóór de uiterlijke indieningsdatum, en dat de eerstvolgende beschikbare afspraak pas op 12.12.2024 kon plaatsvinden.

Overwegende dat uit deze chronologie duidelijk blijkt dat de oorzaak van de laattijdige indiening niet te wijten is aan de ambassade, maar aan betrokkene zelf, die enerzijds een afspraak heeft geannuleerd en anderzijds niet de nodige stappen heeft ondernomen om tijdig een nieuwe afspraak vast te leggen. Overwegende dat in deze omstandigheden geen sprake kan zijn van overmacht in de zin van de wetgeving, aangezien de laattijdigheid rechtstreeks voortvloeit uit het handelen van betrokkene zelf. Overwegende dat betrokkenen bijgevolg moeten voldoen aan de voorwaarden zoals bepaald in de vreemdelingenwet van 15.12.1980: bewijs van voldoende huisvesting, een ziekteverzekering en voldoende inkomsten.

Overwegende dat de gezinshereniger niet heeft aangetoond dat hij beschikt over voldoende huisvesting, onder de vorm van een geregistreerd huurcontract, dat voldoet aan de wettelijke vereisten voor een gebouw dat als hoofdverblijf wordt verhuurd, conform artikel 2 van boek III, titel VIII, hoofdstuk II, afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek.

Overwegende dat de wet van 15.12.1980 bepaalt dat de te vervoegen persoon moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt, die ten minste gelijk moeten zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie, en dat de gezinshereniger niet heeft aangetoond dat hij aan deze voorwaarden voldoet.

Omwille van bovenstaande redenen wordt de visumaanvraag geweigerd.”

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

2.2. De verzoekende partij heeft ervoor geopteerd een synthesememorie neer te leggen. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de Vreemdelingenwet, *“doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60”.*

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een tweede middel voert de verzoekende partij onder meer de schending aan van artikel 10, §2, vijfde lid van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, het evenredigheids- en het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De verzoekende partij licht dit middel in haar synthesememorie onder meer toe als volgt:

“Preliminaire: De samenvatting van de middelen wordt louter informatief en omwille van de leesbaarheid weergegeven in deze synthesememorie. De draagwijdte van de middelen opgeworpen in het inleidend verzoekschrift tot nietigverklaring wordt hierdoor op geen enkele wijze beperkt of gewijzigd. Voor zover als nodig dienen de middelen zoals vermeld in het verzoekschrift integraal als hernomen te worden beschouwd.

(...)

A. Samenvatting van het tweede middel

27. (...)

28. Zo wordt artikel 10, §2, vijfde lid van de Vreemdelingenwet door verwerende partij geschonden doordat deze heeft nagelaten rekening te houden met objectief verschoonbare omstandigheden die de minimale termijnoverschrijding rechtvaardigen. Verwerende partij is nochtans verplicht dit uit eigen beweging te onderzoeken op basis van de door verzoekende partij meegedeelde omstandigheden. Verzoekende partij had zijn volledige dossier acht dagen vóór het verstrijken van de wettelijke termijn van een jaar aan de bevoegde ambassade te Rome bezorgd, maar kon geen fysieke afspraak bekomen binnen die periode door de beperkte beschikbaarheid bij de diplomatieke post. Deze omstandigheid lag buiten zijn wil en controle en valt dan ook onder “objectief verschoonbaar”.

29. Verwerende partij heeft de wet aldus foutief toegepast door te oordelen dat de vrijstelling van de bijkomende voorwaarden vervalt enkel omdat de fysieke afspraak buiten de termijn plaatsvond. Zij hield geen rekening met de door verzoekende partij meegedeelde feitelijke hinderpalen, waaronder de structureel beperkte afsprakenregeling van de ambassade, namelijk enkel afspraken op donderdagen. Bovendien werd de beperkte afsprakenregeling van de ambassade niet vooraf transparant meegedeeld of weergegeven op haar website, waardoor verzoekende partij onmogelijk kon voorzien dat geen afspraak meer beschikbaar zou zijn binnen de wettelijke termijn. Door deze elementen te negeren in haar beoordeling, handelde verwerende partij in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht, aangezien geen reële beoordeling van de concrete omstandigheden werd uitgevoerd.

30. Bovendien werd de analyse van de laattijdigheid enkel beoordeeld vanuit overmacht en niet vanuit de toets van de objectieve verschoonbaarheid. De toets van de objectieve verschoonbaarheid houdt een minder strenge maatstaf in dan overmacht. Verwerende partij had ambtshalve moeten nagaan of de laattijdigheid objectief verschoonbaar was. Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat een dergelijke beoordeling heeft plaatsgevonden.

31. De toepassing van de bijkomende voorwaarden, met name de eis van voldoende bestaansmiddelen, heeft voor het gezin van verzoekende partij tot gevolg dat de gezinshereniging op onbepaalde tijd wordt uitgesteld, hoewel de gezinshereniger aantoonbaar inspanningen levert voor (arbeids)integratie, reeds over een ziekteverzekering beschikt en tot slot een huurovereenkomst voor een sociale woning zal sluiten begin november 2025. Bovendien is de vermeende termijnoverschrijding uitermate beperkt tot slechts acht dagen. De weigering om de aanvraag binnen het vrijstellingsregime te erkennen leidt aldus tot een onevenredige en formalistische uitkomst, die in strijd is met de beginselen van evenredigheid en redelijkheid en het recht op gezinsleven zoals beschermd door artikel 22 van de Grondwet en artikel 8 EVRM.

Het tweede middel is dan ook gegrond.

B. Samenvatting van het standpunt van verwerende partij in de nota met opmerkingen

32. Verwerende partij betwist dat er sprake is van enige schending van artikel 10, §2, vijfde lid, van de Vreemdelingenwet of van de artikelen 8 EVRM en 22 van de Grondwet. Zij stelt dat verzoekende partij zelf verantwoordelijk zou zijn voor de laattijdigheid van de visumaanvraag en dat geen sprake kan zijn van objectief verschoonbare omstandigheden.

33. Volgens verwerende partij heeft verzoekende partij gewacht tot het einde van de termijn om een afspraak te vragen bij de ambassade, namelijk op 26 november 2024, slechts acht dagen voor het verstrijken van de uiterste datum van 4 december 2024. Uit het administratief dossier zou bovendien blijken dat verzoekende partij eerder een afspraak had geannuleerd en nadien geen stappen zou hebben ondernomen om een nieuwe afspraak vast te leggen. De oorzaak van de laattijdige indiening ligt volgens haar dan ook niet bij de ambassade, maar bij verzoekende partij zelf.

Verwerende partij benadrukt dat de bestreden beslissing wél rekening hield met de door verzoekende partij ingeroepen omstandigheden, maar terecht zou hebben geconcludeerd dat geen overmacht werd aangetoond. Binnen de overmachtstoets zou zij eveneens de ingeroepen omstandigheden hebben onderworpen aan een toets aan de objectieve verschoonbaarheid. Verwerende partij verwijst naar de rechtspraak van het Hof van Justitie, in het bijzonder het arrest van 18 april 2023 (C-1/23 PPU), waarin werd bevestigd dat een afwijking van de vereiste persoonlijke verschijning enkel mogelijk is in uitzonderlijke situaties, zoals wanneer gezinsleden zich in een conflictgebied bevinden of gevaar lopen bij verplaatsing. Volgens verwerende partij doet een dergelijke situatie zich hier niet voor.

34. (...)

35. Tot slot wijst verwerende partij erop dat de bestreden beslissing zorgvuldig werd voorbereid op basis van de beschikbare gegevens. Zij ontkent dat sprake zou zijn van een schending van het zorgvuldigheids- of motiveringsbeginsel. Volgens haar steunt de beslissing op feitelijk juiste en rechtens relevante elementen, en is er geen kennelijke wanverhouding tussen de feiten en de beslissing. Zij benadrukt dat de Raad slechts een marginale toetsing mag uitvoeren en dat geen enkele kennelijke onredelijkheid of willekeur blijkt.

Deze redenering kan niet worden gevolgd.

C. Weerlegging standpunt verwerende partij

36. Verzoekende partij betwist de redenering van verwerende partij die de laattijdigheid van de visumaanvraag volledig toeschrijft aan het eigen handelen van verzoekende partij en het bestaan van objectief verschoonbare omstandigheden verwerpt. Volgens verzoekende partij miskent verwerende partij hiermee zowel de feitelijke realiteit als de bedoeling van artikel 10, §2, vijfde lid van de Vreemdelingenwet.

37. Verwerende partij heeft de aangegeven omstandigheden louter getoetst aan de rechtsfiguur van “overmacht”, terwijl de vreemdelingenwet evenwel niet vereist dat sprake is van een absolute onmogelijkheid. Artikel 10, §2, vijfde lid Vreemdelingenwet voorziet uitdrukkelijk dat rekening moet worden gehouden met “bijzondere omstandigheden” die de laattijdigheid “objectief verschoonbaar” maken, een toets die wezenlijk ruimer is dan die van overmacht. Nochtans blijkt duidelijk uit de bestreden beslissing wat betreft de passage inzake de beoordeling van de aangevoerde buitengewone omstandigheden dat verwerende partij louter de rechtsfiguur van overmacht heeft onderzocht:

(...)

Door zich te beperken tot de vaststelling dat geen overmacht is aangetoond en na te laten een afzonderlijke beoordeling te verrichten van de objectieve verschoonbaarheid van de termijnoverschrijding, heeft verwerende partij haar wettelijke beoordelingsplicht miskend en gehandeld in strijd met de materiële motiveringsplicht. De redenering in de bestreden beslissing blijft volledig binnen het kader van een klassieke overmachtstoets, die een absolute onmogelijkheid vereist, terwijl artikel 10, §2, vijfde lid van de Vreemdelingenwet expliciet een ruimere beoordeling voorschrijft waarbij ook bijzondere omstandigheden in aanmerking moeten worden genomen die een laattijdigheid redelijkerwijze kunnen verantwoorden.

De vergeefse poging van verwerende partij om in de motieven van de bestreden beslissing alsnog aanwijzingen te vinden voor een beoordeling van de objectieve verschoonbaarheid, overtuigt niet. Uit de tekst blijkt duidelijk dat enkel werd onderzocht of sprake was van overmacht, en dat bij ontstentenis daarvan zonder verdere analyse werd besloten dat de termijnoverschrijding niet werd gerechtvaardigd. Het staat derhalve buiten twiifel dat de vereiste beoordeling van de objectieve verschoonbaarheid volledig achterwege is gebleven, hoewel verwerende partij nochtans gehouden is dit ambtshalve te onderzoeken.

38. Naast het feit dat de toets van de objectieve verschoonbaarheid van de aangehaalde omstandigheden niet is uitgevoerd, heeft verwerende partij daarenboven nagelaten rekening te houden met de beperkte afsprakenregeling, door enkel afspraken op donderdagen aan te bieden, en de gebrekkige informatieverstrekking dienaangaande. Noch via de officiële website, noch via de rechtstreekse communicatie werd duidelijk gemaakt dat enkel op donderdagen afspraken konden worden vastgelegd. Deze onduidelijkheid, in combinatie met het beperkte aantal beschikbare plaatsen, vormt een objectieve belemmering die buiten de wil van verzoekende partij lag. Door dit element te negeren, heeft verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden en geen volledig onderzoek gevoerd naar de concrete omstandigheden van de zaak. Er is dan ook wel degelijk sprake van een schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel. Verwerende partij stelt bijkomend voor het eerst in haar nota met opmerkingen dat een beperkte afsprakenregeling in alle redelijkheid de laattijdigheid niet zou kunnen rechtvaardigen. Het is evenwel niet mogelijk om de motivering van de bestreden beslissing uit te breiden in de procedurestukken voor Uw Raad.

Het arrest van het Hof van Justitie van 18 april 2023 (C-1/23 PPU) wordt bovendien verkeerd begrepen door verwerende partij. Uit dit arrest blijkt juist dat lidstaten een zekere soepelheid aan de dag moeten leggen om te vermijden dat de uitoefening van het recht op gezinshereniging in de praktijk onmogelijk wordt gemaakt. Dit geldt niet enkel in conflictgebieden, maar ook in situaties waarin administratieve of praktische belemmeringen de daadwerkelijke indiening binnen de termijn verhinderen. Door de termijnvereiste op rigide wijze toe te passen, ondermijnt verwerende partij de nuttige werking van de Gezinsherenigingsrichtlijn.

Er bestaat rechtspraak over situaties waarin de termijn met verschillende maanden, dan wel langer dan een jaar werd overschreden. Ook dan is de objectieve verschoonbaarheid niet a priori uitgesloten, maar moeten de redenen (omstandigheden) hiervoor zwaarder doorwegen. In voorliggend geval is slechts sprake van een overschrijding van acht dagen, in het licht waarvan de aangevoerde omstandigheden evenredig moeten worden beoordeeld.

39. Voorts is het niet aan verzoekende partij te verwijten dat deze zou hebben stilgezeten gedurende de looptijd van de eenjarige termijn. De raadsman van verzoekende partij heeft reeds op 2 juli 2024 contact opgenomen met de ambassade om te weten te komen welke documenten zouden zijn vereist bij de aanvraag tot gezinshereniging. De ambassade verwees rechtstreeks naar haar eigen website die de vereiste documenten zou hebben opgelijst. Verzoekende partij heeft een eerste maal op 8 oktober 2024 een aanvraagformulier op “Visa on Web” ingevuld. Hij wou ook een afspraak bij de ambassade van Rome vastleggen op 10 oktober 2024, de eerst mogelijke beschikbare afspraak op de ambassade. Op dezelfde dag heeft de raadsman van verzoekende partij de ambassade per e-mail verzocht deze afspraak te annuleren, aangezien nog een beslissing moest worden afgewacht over de toekenning van het Somalische paspoort van mevrouw N.M.N. (...), de gezinshereniger (stuk 3). De website van de ambassade van Rome vermeldt dit paspoort immers als verplicht voor te leggen document, indien zij hierover zou beschikken (zie randnr. 4). Stappen ondernemen om dit paspoort te verkrijgen, getuigt juist van een zorgvuldige houding in hoofde van verzoekende partij.

Per e-mail van 8 oktober 2024 heeft de ambassade laten weten dat er geen afspraak werd geregistreerd op naam van verzoekende partij en dat er zodoende ook geen afspraak kon worden geannuleerd (stuk 4). Er is dan ook in tegenstelling tot hetgeen verwerende partij beweert, geen sprake van een “geannuleerde afspraak” nu er nooit een afspraak zou zijn geregistreerd. Verwerende partij creëert hieromtrent wederom een vertekend beeld in de bestreden beslissing.

Lopende de eenjarige termijn heeft mevrouw N.M.N. (...) een aanvraag tot Somalisch paspoort ingediend. Eind november 2024 had mevrouw nog geen paspoort ontvangen. Verzoekende partij is dan ook overgegaan tot indiening van de aanvraag tot gezinshereniging op de ambassade van Rome om de aanvraag te vervullen binnen de gestelde termijn van artikel 10, §2, vijfde lid Vreemdelingenwet.

40. Ten slotte is het beroep op de beginselen van evenredigheid en redelijkheid volledig gerechtvaardigd. De doelstelling van de termijnregeling, namelijk te verzekeren dat aanvragen tijdig na de toekenning van het statuut van subsidiaire bescherming worden ingediend, werd hier ontegensprekelijk bereikt. De aanvraag werd tijdig voorbereid en de noodzakelijke stukken werden vóór de vervaldatum bezorgd. De minieme overschrijding van slechts acht dagen, veroorzaakt door een beperkte capaciteit van de ambassade, kan niet leiden tot beperking van het recht op gezinshereniging zonder schending van artikel 8 EVRM en artikel 22 Grondwet. Een dergelijke formalistische toepassing, zonder reële afweging van de gevolgen voor het gezinsleven, is kennelijk onevenredig en in strijd met het door de wetgever beoogde beschermingsdoel.

41. Voor het overige kan worden volstaan met verwijzing naar de argumentatie onder randnummers 40 t.e.m. 51 van het verzoekschrift tot nietigverklaring van 10 oktober 2025.

Het tweede middel is dan ook gegrond.”

De randnummers 40 tot en met 51 van het verzoekschrift bevatten onder meer volgende uiteenzetting:

“40. (...)

41. (...)

In onderhavig geval moet dan ook gekeken worden naar artikel 10, §2, vijfde lid Vreemdelingenwet, zoals gewijzigd bij wet van 10 maart 2024 ingevolge de rechtspraak van het Hof van Justitie:

“Het tweede, derde en vierde lid zijn niet van toepassing op de in § 1, eerste lid, 4° tot 6°, bedoelde familieleden van een vreemdeling die als begunstigde van een internationale beschermingsstatus dan wel overeenkomstig artikel 57/45 tot een verblijf in het Rijk is toegelaten indien de bloed- of aanverwantschapsbanden of het geregistreerd partnerschap al bestonden vooraleer de vreemdeling het Rijk binnenkwam en voor zover de aanvraag tot verblijf op basis van dit artikel werd ingediend in de loop van het jaar na de beslissing tot erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of de toekenning van de subsidiaire bescherming dan wel na de beslissing tot toelating tot verblijf overeenkomstig artikel 57/45 van de vreemdeling die vervoegd wordt. De minister of zijn gemachtigde houdt bij de beoordeling van deze termijn van een jaar, rekening met bijzondere omstandigheden en dewelke de laattijdige indiening van de aanvraag objectief verschoonbaar maken.”

(Eigen onderlijning)

42. (...)

43. (...)

44. (...)

2. Toegepast in casu

45. Artikel 10, §2, vijfde lid Vreemdelingenwet voorziet een uitdrukkelijke uitzondering voor familieleden van personen met een internationale beschermingsstatus, wanneer de aanvraag tot gezinshereniging binnen de eenjarige termijn na erkenning of toelating tot verblijf wordt ingediend. De wetgever heeft daarbij erkend dat deze termijn in de praktijk niet altijd strikt kan worden gerespecteerd, en heeft daarom expliciet bepaald dat de minister of zijn gemachtigde bij de beoordeling van die termijn rekening dient te houden met bijzondere omstandigheden die een laattijdige indiening objectief verschoonbaar maken. Dit impliceert dat de beoordeling niet louter formalistisch mag gebeuren, maar dat rekening moet worden gehouden met concrete en reële hindernissen waarmee de betrokkene wordt geconfronteerd.

46. In casu heeft verzoekende partij alle noodzakelijke documenten en bewijsstukken reeds acht dagen vóór het verstrijken van de wettelijke termijn aan de bevoegde ambassade bezorgd. De enige reden waarom de aanvraag niet formeel binnen de termijn werd geregistreerd, ligt in het feit dat er door de diplomatieke post geen afspraak meer beschikbaar was binnen de resterende periode. Deze omstandigheid is volledig buiten de wil en controle van verzoekende partij gelegen en valt dus onmiskenbaar onder het begrip “objectief verschoonbaar”. Door toch te oordelen dat de vrijstelling niet van toepassing is en de drie bijkomende voorwaarden moeten worden nageleefd, heeft verwerende partij de bepaling van artikel 10, §2, vijfde lid Vreemdelingenwet restrictief en in strijd met haar doel toegepast.

Verwerende partij heeft bij de beoordeling van de toepasselijkheid van het vrijstellingsregime ten onrechte geen rekening gehouden met het door verzoekende partij aangevoerde verweer, zoals uiteengezet in diens motivatiebrief, bezorgd aan de Belgische ambassade te Rome op 26 november 2024 en rechtstreeks aan verwerende partij per e-mail op 13 december 2024. In deze brief werd duidelijk gesteld dat het vastleggen van een afspraak bij de ambassade te Rome uitsluitend mogelijk was op donderdagen, waardoor de toegang tot beschikbare tijdssloten ernstig werd beperkt. Deze beperkte afsprakenregeling werd bovendien op voorhand niet transparant gecommuniceerd aan verzoekende partij.

Het betreft een structurele beperking die rechtstreeks relevant is voor de beoordeling van de vraag of de termijnoverschrijding objectief verschoonbaar is. Door dit element te negeren heeft verwerende partij nagelaten de feitelijke omstandigheden zorgvuldig te onderzoeken, en aldus gehandeld in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel.

Dat verwerende partij deze omstandigheden volledig buiten beschouwing heeft gelaten en haar beslissing enkel heeft gegrond op een louter formalistische vaststelling dat de fysieke afspraak buiten de termijn viel, vormt daarnaast een schending van de materiële motiveringsplicht en leidt ertoe dat de bestreden beslissing niet kan standhouden.

47. In weerwil tot hetgeen verwerende partij beweert, kan de minimale overschrijding van de termijn niet aan verzoekende partij worden verweten. Van hem kon niet worden verwacht dat hij zelf een diepgaand onderzoek zou voeren naar de interne werking van de ambassade. Uit de officiële website bleek bovendien dat het overleggen van een paspoort van de gezinshereniger aangewezen was (zie randnr. 4), zodat verzoeker te goeder trouw heeft gehandeld.

48. In de bestreden beslissing gaat verwerende partij voorts louter in op het verweer inzake de aanwezigheid van overmacht. De wettelijke toets van objectieve verschoonbaarheid ex artikel 10, §2, vijfde lid Vreemdelingenwet is evenwel minder streng dan die van overmacht: zij vereist geen absolute onmogelijkheid, maar een redelijke verklaring voor de laattijdigheid. De overheid is gehouden ambtshalve te onderzoeken of dergelijke objectief verschoonbare omstandigheden aanwezig zijn, dewelke verzoekende partij heeft uiteengezet in haar e-mail aan de ambassade van 16 november 2024, evenals in haar motivatiebrief aan de ambassade van 11 november 2024, evenals in de brief aan verwerende partij van 13 december 2024. Uit de bestreden beslissing kan niet worden afgeleid dat verwerende partij een dergelijke analyse heeft uitgevoerd.

49. Bovendien kan niet worden aanvaard dat een dergelijke uitzonderlijk beperkte afsprakenregeling niet vooraf en ondubbelzinnig werd meegedeeld aan de rechtszoekenden, noch via de officiële website van de ambassade, noch in het kader van het herhaald telefonisch en elektronisch contact dat verzoekende partij met de ambassade onderhield. Dit gebrek aan transparantie heeft ertoe geleid dat verzoekende partij ondanks tijdige indiening van zijn dossier niet in staat was een afspraak te bekomen binnen de termijn.

50 (...)

51. Door in die omstandigheden te besluiten tot een automatische niet-ontvankelijkheid van de aanvraag, miskent de administratie het proportionaliteitsbeginsel. De doelstelling van de termijnregeling is te verzekeren dat aanvragen spoedig na de toekenning van een beschermingsstatus worden ingediend. Dat doel werd hier volledig bereikt: de aanvraag werd tijdig geregistreerd en het dossier ingediend. De loutere omstandigheid dat de fysieke afspraak door capaciteitsbeperkingen van de ambassade enkele dagen later plaatsvond, kan niet leiden tot een verlies van recht.

Een dergelijke formalistische lezing van de termijnvereiste is niet alleen in strijd met artikel 10, §2, vijfde lid Vreemdelingenwet zelf, dat expliciet ruimte laat voor “bijzondere omstandigheden”, maar ook met de beginselen van evenredigheid en redelijkheid, en het recht op gezinsleven (artikel 8 EVRM). Het weigeren van gezinshereniging omwille van een minieme en niet aan verzoeker toe te rekenen overschrijding, is kennelijk onevenredig.”

3.2. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel leggen aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van deze beginselen kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Deze beginselen staan de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.3. Gelet op het feit dat de verzoekende partij de echtgenoot is van een in België erkend vluchteling, blijkt dat zij een visumaanvraag indient op grond van artikel 10 van de Vreemdelingenwet.

Voormelde bepaling werd gewijzigd bij de wet van 18 juli 2025 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wat de voorwaarden voor gezinshereniging betreft (BS 8 augustus 2025).

Artikel 24 van voormelde wet bevat de overgangsbepalingen en luidt onder meer als volgt:

“§ 1. Vanaf haar inwerkingtreding is deze wet van toepassing op alle bij haar bepalingen bedoelde toestanden.

(...)

§ 3. In afwijking van paragraaf 1, zijn de bepalingen van deze wet niet van toepassing op aanvragen tot toelating of machtiging tot verblijf ingediend op grond van de artikelen 10, 10bis, 40bis, 40ter of 57/34, van de voornoemde wet van 15 december 1980 door een familielid van een Belg dan wel door een familielid van een vreemdeling die voor de inwerkingtreding van deze wet reeds werd toegelaten of gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk, voor zover de aanvraag werd ingediend voor de datum van inwerkingtreding van deze wet dan wel binnen de twee jaar na de datum van inwerkingtreding ervan.

(...)”

In casu werd de aanvraag ingediend op 12 december 2024, aldus voor de inwerkingtreding van voormelde wet van 18 juli 2025, op 18 augustus 2025.

Artikel 10, §1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet luidt, voor de inwerkingtreding van de voormelde wet van 18 juli 2025, als volgt:

“Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven :

(...)

4° de volgende familieleden van hetzij een vreemdeling die als begunstigde van een internationale beschermingsstatus dan wel overeenkomstig artikel 57/45 tot een verblijf in het Rijk is toegelaten, hetzij een vreemdeling die over een verblijf van onbepaalde duur beschikt en sedert minimum twaalf maanden toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf in het Rijk. Die laatstgenoemde termijn van twaalf maanden vervalt indien de echtelijke band of het geregistreerde partnerschap reeds bestond voor de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam of indien zij een gemeenschappelijk minderjarig kind hebben :

- de buitenlandse echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap gesloten werd dat als gelijkwaardig beschouwd wordt met het huwelijk in België, die met hem komt samenleven, op voorwaarde dat beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar wanneer, naargelang het geval, de echtelijke band of dit geregistreerd partnerschap, reeds bestond vóór de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam;

(...)”

Artikel 10, §2 van de Vreemdelingenwet luidt, voor de inwerkingtreding van de voormelde wet van 18 juli 2025, als volgt:

“§ 2.

(...)

De in § 1, eerste lid, 4° tot 6°, bedoelde vreemdelingen moeten het bewijs aanbrengen dat de vreemdeling die vervoegd wordt over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden.

De vreemdeling bedoeld in § 1, eerste lid, 4° en 5°, moet het bewijs aanbrengen dat de vreemdeling die vervoegd wordt beschikt over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen zoals bepaald in § 5 om zichzelf en zijn gezinsleden te onderhouden en om te voorkomen dat zij ten laste van de openbare overheden vallen. Deze voorwaarde is niet van toepassing indien de vreemdeling zich enkel laat vervoegen door de leden van zijn familie bedoeld in § 1, eerste lid, 4°, tweede en derde streepje.

De vreemdeling bedoeld in § 1, eerste lid, 6°, moet het bewijs aanbrengen dat de vreemdeling die vervoegd wordt beschikt over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen zoals bepaald in § 5 ten behoeve van zichzelf en van zijn familieleden en om te voorkomen dat zij ten laste van de openbare overheden vallen. Het tweede, derde en vierde lid zijn niet van toepassing op de in § 1, eerste lid, 4° tot 6°, bedoelde familieleden van een vreemdeling die als begunstigde van een internationale beschermingsstatus dan wel overeenkomstig artikel 57/45 tot een verblijf in het Rijk is toegelaten indien de bloed- of

aanverwantschapsbanden of het geregistreerd partnerschap al bestonden vooraleer de vreemdeling het Rijk binnenkwam en voor zover de aanvraag tot verblijf op basis van dit artikel werd ingediend in de loop van het jaar na de beslissing tot erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of de toekenning van de subsidiaire bescherming dan wel na de beslissing tot toelating tot verblijf overeenkomstig artikel 57/45 van de vreemdeling die vervoegd wordt. De minister of zijn gemachtigde houdt bij de beoordeling van deze termijn van een jaar, rekening met bijzondere omstandigheden en dewelke de laattijdige indiening van de aanvraag objectief verschoonbaar maken.
(...)"

3.4. Uit deze bepaling volgt dat de familieleden van, zoals *in casu*, een persoon die in België de subsidiaire bescherming werd toegekend niet moeten voldoen aan de voorwaarden inzake bestaansmiddelen, huisvesting en ziektekostenverzekering wanneer zij hun aanvraag gezinshereniging indienen binnen het jaar na de beslissing tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Artikel 10bis, §2, vijfde lid van de Vreemdelingenwet in de versie zoals hierboven geciteerd werd ingevoegd bij de wet van 10 maart 2024 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen inzake het recht op gezinshereniging (BS 22 augustus 2024) (hierna: wet van 10 maart 2024). Uit de voorbereidende werken blijkt hieromtrent wat volgt:

"De tweede wijziging aangebracht aan het vijfde lid van artikel 10, § 2 van de wet van 15 december 1980 voorziet in een bepaling die de minister of diens gemachtigde oplegt om rekening te houden met bijzondere omstandigheden dewelke de laattijdige indiening van het verzoek om gezinshereniging, objectief verschoonbaar maken. Het gaat om omstandigheden die buiten de wil van de aanvrager liggen. Deze waarborg wordt in de praktijk van de Dienst Vreemdelingenzaken reeds toegepast in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie. In de zaak C-380/17 van 7 november 2018 verklaarde het Hof voor recht dat een laattijdige indiening van de aanvraag gezinshereniging niet kan worden weerhouden als weigeringsgrond voor de toepassing van de gunstigere voorwaarden in situaties waarin de te late indiening van het eerste verzoek op grond van bijzondere omstandigheden objectief verschoonbaar is:

"2) Artikel 12, lid 1, van Richtlijn 2003/86 staat niet in de weg aan een nationale regeling op grond waarvan een ten behoeve van een gezinslid van een vluchteling ingediend verzoek om in aanmerking te komen voor gezinshereniging op basis van de gunstiger bepalingen van hoofdstuk V van deze richtlijn, kan worden afgewezen op grond dat dit verzoek meer dan drie maanden na de toekenning van de vluchtelingenstatus aan de gezinshereniger is ingediend, waarbij tegelijk wel de mogelijkheid wordt geboden een nieuw verzoek in te dienen in het kader van een andere regeling, op voorwaarde dat deze regeling:

– erin voorziet dat een dergelijke weigeringsgrond niet kan worden gehanteerd in situaties waarin de te late indiening van het eerste verzoek op grond van bijzondere omstandigheden objectief verschoonbaar is;

– erin voorziet dat de betrokkenen volledig worden geïnformeerd over de gevolgen van het besluit tot afwijzing van hun eerste verzoek en de maatregelen die zij dienen te nemen om hun recht op gezinshereniging doeltreffend te doen gelden, en

– waarborgt dat de als vluchteling erkende gezinsherenigers in aanmerking blijven komen voor de op vluchtelingen toepasselijke gunstiger voorwaarden voor de uitoefening van het recht op gezinshereniging zoals bepaald in de artikelen 10 en 11 of artikel 12, lid 2, van genoemde richtlijn." Bijgevolg wordt in artikel 10, § 2, vijfde lid een bepaling opgenomen die voorziet dat de minister of dienst gemachtigde bij de beoordeling van de termijn van een jaar rekening houdt met bijzondere omstandigheden dewelke een laattijdige indiening van de aanvraag objectief verschoonbaar maken zodat de gezinsleden die dergelijke omstandigheden aantonen, alsnog kunnen genieten van de gunstigere voorwaarden. Het gaat om omstandigheden die buiten de wil van de aanvrager liggen. Bij wijze van voorbeeld kan gedacht worden aan het tijdelijk sluiten van een ambassade of het tijdelijk sluiten van een grens, waardoor het indienen van de aanvraag vertraging kan oplopen. De minister of zijn gemachtigde houdt hierbij rekening met de individuele omstandigheden van elk dossier." (Memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 29 september 2023 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen inzake het recht op gezinshereniging, Parl.St. Kamer, 2022-23, doc. nr. 55-3596/001, p. 26-27).

Hieruit blijkt dat artikel 10, §2, vijfde lid van de Vreemdelingenwet, zoals van toepassing op de aanvraag van de verzoekende partij van 12 december 2024, voortvloeit uit de interpretatie die het Hof van Justitie aan artikel 12 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (hierna: Gezinsherenigingsrichtlijn) heeft gegeven, met name dat rekening moet worden gehouden met situaties waarin de te late indiening van het verzoek op grond van bijzondere omstandigheden objectief verschoonbaar is (HvJ 7 november 2018, *K.B. t. Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie*, C-380/17).

In casu werd de echtgenote van de verzoekende partij in kennis gesteld van de beslissing tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op 4 december 2023. De verzoekende partij diende de aanvraag in, in

persoon bij de bevoegde diplomatieke post in Italië, op 12 december 2024, aldus meer dan één jaar nadat haar echtgenote in kennis was gesteld van de toekenning van de beschermingsstatus.

De verwerende partij oordeelt in de bestreden beslissing dat de verzoekende partij geen geldige redenen heeft opgegeven voor de laattijdige indiening van de aanvraag, dat de advocaat van de verzoekende partij overmacht inroept om de laattijdige indiening te verantwoorden, dat uit het administratief dossier blijkt dat reeds op 7 augustus 2024 een afspraak werd gemaakt met het oog op het bekomen van een medisch attest en dat in september 2024 de betaling van de visumkost werd uitgevoerd, dat vervolgens op 10 (lees: 8) oktober 2024 de advocaat van de verzoekende partij per mail aan de ambassade heeft gevraagd om de afspraak te annuleren, dat pas op 26 november 2024, amper acht dagen voor het verstrijken van de uiterste indieningstermijn op 4 december 2024, een nieuw verzoek tot afspraak werd gericht aan de ambassade, op welk ogenblik er effectief geen afspraken meer beschikbaar waren vóór de uiteindelijke indieningsdatum, en dat de eerstvolgende afspraak pas op 12 december 2024 kon plaatsvinden, dat uit de chronologie duidelijk blijkt dat de oorzaak van de laattijdige indiening niet te wijten is aan de ambassade, maar aan de verzoekende partij zelf, die enerzijds een afspraak heeft geannuleerd en anderzijds niet de nodige stappen heeft ondernomen om tijdig een nieuwe afspraak vast te leggen, dat in deze omstandigheden geen sprake is van 'overmacht' in de zin van de wetgeving, aangezien de laattijdigheid rechtstreeks voortvloeit uit het handelen van de verzoekende partij zelf, dat de betrokkenen bijgevolg moet voldoen aan de voorwaarden van voldoende huisvesting, een ziekteverzekering en voldoende inkomsten, waarbij vastgesteld wordt dat dit niet het geval was wat betreft de bestaansmiddelen en het huurcontract.

3.5. De verzoekende partij betoogt dat het feit dat de verwerende partij rekening moet houden met bijzondere omstandigheden die een laattijdige indiening verschoonbaar maken, impliceert dat rekening moet worden gehouden met concrete en reële hindernissen waarmee zij wordt geconfronteerd. Zij wijst erop dat zij alle noodzakelijk documenten en bewijsstukken reeds acht dagen voor het verstrijken van de wettelijk termijn van een jaar aan de bevoegde ambassade had bezorgd en de reden dat de aanvraag niet formeel binnen de termijn geregistreerd werd in het feit ligt dat bij de diplomatieke post geen afspraak meer beschikbaar was binnen die termijn, dat deze omstandigheden dus volledig buiten haar wil en controle gelegen waren en dus onmiskenbaar onder het begrip objectief verschoonbaar vallen. Zij meent dat de verwerende partij bij de beoordeling van het toepassen van het vrijstellingsregime ten onrechte geen rekening heeft gehouden met haar verweer zoals uiteengezet in haar motivatiebrief, overgemaakt op 26 november 2024 aan de ambassade in Rome en op 13 december 2024 rechtstreeks aan de verwerende partij, waarin wordt geduïd dat het vastleggen van afspraken bij de ambassade te Rome uitsluitend mogelijk was op donderdagen, waardoor de toegang tot beschikbare tijdsloten ernstig werd beperkt. De verzoekende partij wijst erop dat deze beperkte afsprakenregeling haar bovendien op voorhand niet transparant gecommuniceerd werd. Zij vervolgt dat in weerwil tot wat de verwerende partij stelt de minimale overschrijding van de termijn haar niet kan verweten worden, dat van haar niet kon verwacht worden dat zij een diepgaand onderzoek zou voeren naar de interne werking van de ambassade. Zij meent dat niet kan worden aanvaard dat een dergelijke beperkte afsprakenregeling niet vooraf en ondubbelzinnig werd meegedeeld aan de rechtszoekenden, noch via de officiële website van de ambassade, noch in het kader van het telefonisch en elektronisch contact dat zij met de ambassade onderhield, dat een dergelijk gebrek aan transparantie ertoe geleid heeft dat zij, ondanks de tijdige indiening van haar dossier, niet in staat was een afspraak te bekomen binnen de termijn. Zij betoogt dat door het niet transparant meedelen of weergeven op de website van de beperkte afsprakenregeling, zij onmogelijk kon voorzien dat geen afspraak meer beschikbaar zou zijn binnen de wettelijke termijn, dat door deze elementen te negeren de verwerende partij handelde in strijd met het zorgvuldigheids- en motiveringsbeginsel. Betreffende het motief dat zij zelf verantwoordelijk zou zijn voor de laattijdigheid van haar visumaanvraag en er geen sprake is van objectief verschoonbare omstandigheden, verduidelijkt de verzoekende partij in haar synthesememorie, dat zij de redenering van de verwerende partij betwist dat de laattijdigheid volledig aan haar eigen handelen toe te schrijven zou zijn en het bestaan van de objectief verschoonbare omstandigheden verwerpt, dat de verwerende partij nagelaten heeft rekening te houden met de beperkte afsprakenregeling, door enkel afspraken op donderdagen aan te bieden, en de gebrekkige informatieverstrekking dienaangaande, dat noch via de officiële website, noch via de rechtstreekse communicatie duidelijk werd gemaakt dat enkel op donderdagen afspraken konden worden vastgelegd, dat deze onduidelijkheid, in combinatie met het beperkt aantal beschikbare plaatsen, een objectieve belemmering vormde die buiten haar wil lag.

De verzoekende partij wijst er ook nog op in haar synthesememorie – als verweerlegging van een standpunt van de verwerende partij in de verweernota – dat het haar niet kan verweten worden dat zij zou hebben stilgezeten gedurende de looptijd van de eenjarige termijn, dat haar raadsman reeds op 2 juli 2024 contact opgenomen heeft met de ambassade, dat zij voor een eerste maal op 8 oktober 2024 een aanvraagformulier op 'Visa on Web' (hierna: VOW) heeft ingevuld, dat zij ook een afspraak maakte doch haar raadsman op 8 oktober 2024 de ambassade verzocht de afspraak te annuleren daar nog een beslissing over de toekenning van een Somalisch paspoort van de gezinshereniger moest worden afgewacht, dat de website van de ambassade van Rome dit paspoort als verplicht voor te leggen document vermeldt, indien zij hierover zou beschikken, dat stappen ondernemen om dit te verkrijgen net getuigt van een zorgvuldige houding in haar

hoofde. De verzoekende partij wijst erop dat eind november 2024 de gezinshereniger nog geen paspoort had ontvangen, dat zij dan ook is overgegaan tot indiening van de aanvraag gezinshereniging op de ambassade te Rome teneinde de aanvraag te vervolledigen binnen de gestelde termijn van artikel 10, §2, vijfde lid van de Vreemdelingenwet.

Zij betoogt nog dat de wettelijke toets van objectieve verschoonbaarheid uit artikel 10, §2, vijfde lid van de Vreemdelingenwet, die minder streng is dan die van overmacht, dat deze geen absolute onmogelijkheid vereist, maar een redelijke verklaring voor de laattijdigheid, door de verwerende partij niet werd uitgevoerd, dat de analyse van de laattijdigheid enkel werd beoordeeld vanuit overmacht.

3.6. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de visumaanvraag werd ingediend, in persoon bij de Belgische ambassade in Rome, op 12 december 2024.

Uit een advies van 3 januari 2025 (administratief dossier, stuk 52) blijkt onder meer wat volgt:

"(...) Hij beweert dat hij via een vriend van de familie in mei 2024 geweten heeft dat zijn vrouw en kinderen in België waren. Hij zou hen gaan opzoeken zijn in augustus 2024. Hij zou ongeveer 1 week in België verbleven hebben. (...)

De heer M.H. (...) dient zijn visumaanvraag in met de hulp van advocate M.v.G. (...). Meester v.G. (...) voegt een brief toe aan het dossier waarin zij vraagt om vrijstelling te bekomen van voorlegging van bepaalde documenten door onvoorziene omstandigheden.

Mevrouw M.N. (...) zou door België een beschermingsstatuut verkregen hebben op datum van 04.12.2023, om de vrijstelling te bekomen zou de heer M.H. (...) zijn visumdossier dus moeten ingediend hebben vóór 04.12.2024.

Meester v.G. (...) beweert dat de heer M.H. (...) zijn visumdossier niet tijdig kon indienen op onze ambassade omdat er géén afspraken beschikbaar zouden geweest zijn.

Echter, uit e-mail verkeer tussen meester v.G. (...) en deze ambassade blijkt dat de heer M.H. (...) in oktober 2024 zelf gevraagd had om een afspraak te annuleren. De reden daartoe zou geweest zijn dat hij geen kopie van het paspoort van zijn echtgenote kon voorleggen. Uit het medisch attest dat hij voorlegt, blijkt dat hij reeds een afspraak had bij één van de erkende dokters van deze ambassade op datum van 7 augustus 2024. Ook de betaling van de visumkost aan de ambassade deed hij al in september 2024. (...)

Monsieur a finalement introduit une demande de rendez-vous le 26/11 (soit plusieurs mois après le début de la récolte des documents nécessaires) ce qui n'a pas laissé assez de temps pour fixer un rendez-vous en temps utile (plus de rendez-vous disponible à 9 jours de la date d'expiration du délais, évidemment...)"

Op 8 oktober 2024 richt de raadsman van de verzoekende partij een e-mail aan de Belgische ambassade in Rome (administratief dossier, stuk 54), die onder meer luidt als volgt:

"Ik schrijf u aan als raadsman van de heer H.M.S. (...), met Somalische nationaliteit, (...), verblijvend in Italië. Mijn cliënt heeft mij gevraagd een procedure tot gezinshereniging op te starten met zijn vrouw N.M.N. (...) en zijn drie kinderen, allen verblijvend te (...) België.

Mijn cliënt heeft in Italië het statuut van subsidiair beschermd persoon bekomen en ook zijn vrouw N.M.N. (...) heeft in België eenzelfde statuut van subsidiair beschermd persoon verkregen op 4 december 2023, evenals twee van de drie kinderen (nl. A.S.M. (...) en S.S.M. (...)). Het derde kind (S.S.M. (...)) verkreeg eind vorig jaar het statuut van erkend vluchteling.

Mijn cliënt dient in het kader van de gezinsherenigingsprocedure met zijn echtgenote aan te tonen dat zijn vrouw in België, N.M.N. (...), naast een verblijfstitel (die ze heeft), ook nog een Somalisch paspoort heeft. Een Somalisch paspoort dient echter nog te worden aangevraagd bij de Somalische ambassade in Brussel. Ik vrees dat dit nog enige tijd kan duren.

Ik verzoek u om deze reden vriendelijk om de afspraak die mijn cliënt had gemaakt op donderdag 10 oktober 2024 om 9u00 te annuleren.

Mijn cliënt heeft tevens reeds de betaling van de 'visa fee' en de 'administration fee' overgeschreven naar de bankrekening van de Ambassade van Rome (bewijzen van betaling kan u terugvinden als bijlage bij deze email).

Echter zal de afspraak voor de ambassade slechts na verkrijgen van het paspoort van de echtgenote kunnen worden ingepland, hetgeen enige tijd in beslag zal nemen.

Ik verzoek u vriendelijk dit bedrag te bewaren op uw rekening, dan wel terug te storten naar mijn cliënt."

Uit het administratief dossier blijkt dat de Belgische ambassade te Rome dezelfde dag antwoordt per e-mail (administratief dossier, stuk 54) als volgt:

"Beste,

Er werd in onze systemen geen enkele afspraak geregistreerd op naam van H.M.S. (...).

Er kan aldus ook geen afspraak geannuleerd worden.

De betaling van de handling fee (180 euro) hebben wij goed ontvangen en deze kan op onze rekening blijven staan tot wanneer de heer H. (...) effectief zijn visumaanvraag indient.

Wat de betaling van de administratieve bijdrage betreft, heeft de ambassade geen competentie en dient u zich te richten tot vreemdelingenzaken:

<https://dofi.ibz.be/nl/themes/faq/retributie>

Met vriendelijke groeten,”

Uit het administratief dossier blijkt voorts (stuk 54) dat de advocaat een brief overmaakte aan de verwerende partij waarin zij onder meer stelt wat volgt:

“De aanvraag tot gezinshereniging werd tijdig ingediend per e-mail op 26 november 2024 aan de ambassade in Rome binnen het jaar na de toekenning van het statuut van subsidiair beschermde persoon (toegekend op 4 december 2023) aan de echtgenote van mijn cliënt, M.N.N. (...), waaruit volgt dat de voorwaarden van voldoende bestaansmiddelen, behoorlijke huisvesting en ziekteverzekering niet moeten worden aangetoond. Ingeval Dienst Vreemdelingenzaken echter van oordeel is dat de aanvraag toch buiten deze periode zou zijn ingesteld (quod non)- gegeven dat cliënt een afspraak op de ambassade heeft vastgelegd op 12 december 2024- dan kan cliënt rechtsgeldig overmacht invoeren waardoor de vrijstelling van deze voorwaarden ook geldt buiten deze periode van één jaar. Het was namelijk niet mogelijk voor cliënt om een afspraak vast te leggen vóór 4 december 2024, het einde van de éénjarige periode. Ook na telefonisch contact met de ambassade werd mij meegedeeld dat alle mogelijke afspraken online beschikbaar staan en telefonisch geen vroegere datum kon worden bekomen.

Een afspraak kan op de ambassade van Rome enkel worden vastgelegd op donderdagen. Cliënt heeft dan de voor hem eerst mogelijke afspraak vastgelegd op 12 december 2024, na afstemming van zijn beschikbaarheid met zijn Italiaanse werkgever, La società ISAM srl. Uit de rechtspraak volgt dat overmacht kan bestaan in geval van onmogelijkheid om tijdig een visum aan te vragen bij de Belgische diplomatieke post ten gevolge van de onmogelijkheid om tijdig een afspraak te bekomen op het Belgische consulaat (zie HvJ 7 november 2018, nr. C/380-17; RvV 12 oktober 2018, nr. 210.900; RvV 12 oktober 2020, nr. 242.087; RvV 16 juni 2021, nr. 256.594; RvV 16 juni 2021, m. 256.559; RvV 16 november, nr. 263.741). Onderstaande afbeelding toont de onmogelijkheid aan om een afspraak te boeken op de ambassade van Rome vóór 4 december 2024 (...)

Mijn cliënt heeft een eerste visum-aanvraagformulier ingevuld in september van dit jaar. Na mailverkeer met de ambassade was het onduidelijk of mevrouw N.N.M. (...) een Somalisch paspoort moest kunnen voorleggen, dan wel dat de beslissing van het CGVS tot toekenning van het subsidiaire beschermingsstatuut voldoende zou zijn. Mevrouw heeft het paspoort in september alsnog aangevraagd en wacht nog op een beslissing. Conform de vreemdelingenwet dient echter geen paspoort te worden meegedeeld door de echtgenote van de aanvrager - in tegenstelling tot de voorwaarden in het kader van de gezinsherenigingsprocedure zoals geformuleerd op de website van de ambassade van Rome-waardoor ik de aanvraag in november alsnog heb voltooid, doch diende er een tweede visumaanvraagformulier te worden ingevuld om online een nieuwe afspraak te kunnen maken bij de ambassade. Het tweede visum-aanvraagformulier vindt u eveneens in het visumdossier.”

3.7. Daargelaten de vraag of de verzoekende partij kan gevolgd worden dat het criterium ‘objectief verschoonbaar’ minder streng is dan het criterium ‘overmacht’ en de vraag of het onderzoek van de verwerende partij in de bestreden beslissing kan beschouwd worden als een onderzoek naar de vraag of de ingeroepen redenen voor het laattijdig indienen van de aanvraag overmacht uitmaken, kan worden vastgesteld dat de verwerende partij de ingeroepen redenen niet aanvaard heeft omdat uit het administratief dossier blijkt dat reeds op 7 augustus 2024 een afspraak werd gemaakt met het oog op het bekomen van een medisch attest en dat in september 2024 de betaling van de visumkost werd uitgevoerd, dat vervolgens op 10 (lees: 8) oktober 2024 de advocaat van de verzoekende partij per mail aan de ambassade heeft gevraagd om de afspraak te annuleren, dat pas op 26 november 2024, amper acht dagen voor het verstrijken van de uiterste indieningstermijn op 4 december 2024, een nieuw verzoek tot afspraak werd gericht aan de ambassade, op welk ogenblik er effectief geen afspraken meer beschikbaar waren vóór de uiteindelijke indieningsdatum, en dat de eerstvolgende afspraak pas op 12 december 2024 kon plaatsvinden, dat uit de chronologie duidelijk blijkt dat de oorzaak van de laattijdige indiening niet te wijten is aan de ambassade, maar aan de verzoekende partij zelf, die enerzijds een afspraak heeft geannuleerd en anderzijds niet de nodige stappen heeft ondernomen om tijdig een nieuwe afspraak vast te leggen, dat de aangevoerde redenen voor laattijdigheid niet aanvaard kunnen worden aangezien de laattijdigheid rechtstreeks voortvloeit uit het handelen van de verzoekende partij zelf.

Uit de voorbereidende werken van de wet van 10 maart 2024, zoals weergegeven punt 3.4., blijkt dat het bij de “bijzondere omstandigheden dewelke de laattijdige indiening van het verzoek om gezinshereniging, objectief verschoonbaar maken” gaat om “omstandigheden die buiten de wil van de aanvrager liggen”.

De verwerende partij erkent in de bestreden beslissing dat er, op het ogenblik dat de verzoekende partij voor het verstrijken van de indieningstermijn de aanvraag wenst in te dienen, geen beschikbare afspraakdata waren op de Belgische ambassade in Rome, doch meent dat de laattijdigheid te wijten is aan de

verzoekende partij daar zij een eerdere afspraak annuleerde en zij niet de nodige stappen heeft genomen om tijdig een nieuwe afspraak te maken.

Vooreerst wijst de Raad erop dat de verzoekende partij kan gevolgd worden dat de omstandigheid dat er bij de diplomatieke post geen afspraak meer beschikbaar was binnen de resterende periode van acht dagen voor het verstrijken van de termijn om de aanvraag in te dienen (teneinde het vrijstellingsregime te genieten), volledig buiten haar wil en controle gelegen is.

De verwerende partij aanvaardt de aanwezigheid van objectief verschoonbare omstandigheden echter niet omdat volgens haar de laattijdige indiening – niettegenstaande de indiening niet tijdig kon geschieden om redenen die te maken hebben met het functioneren van de administratie op de diplomatieke post en aldus buiten de wil van de verzoekende partij gelegen zijn – rechtstreeks voortvloeit uit haar handelen en aan haar te wijten is, nu zij een eerdere afspraak annuleerde en niet de nodige stappen ondernam om ‘tijdig’ een nieuwe afspraak vast te leggen.

De Raad wijst er op dat de stelling dat de laattijdigheid ‘rechtstreeks’ voortvloeit uit het handelen van de verzoekende partij, niet kan gevolgd worden. Immers vloeit de laattijdigheid van het indienen in persoon van de visumaanvraag op de Belgische ambassade in Rome, gelet op het indienen via VOW van de documenten en het invullen van het visumaanvraagformulier op 26 november 2024 – feit dat niet betwist wordt –, rechtstreeks voort uit de niet-beschikbaarheid van een afspraakdatum binnen de acht dagen en niet ‘rechtstreeks’ uit het handelen van de verzoekende partij.

De feitelijke vaststelling voorts dat de oorzaak (niet tijdig vastleggen van een afspraak) van de laattijdige indiening van de visumaanvraag, aldus de indiening in persoon die pas op 12 december 2024 plaatsvond, ‘te wijten’ is aan de betrokkene zelf is ook niet correct, minstens kennelijk onredelijk in het licht van de vaststelling dat zij reeds op 26 november 2024, aldus acht dagen voor het verstrijken van de termijn, getracht heeft een afspraak te maken, doch er geen beschikbare data voor een afspraak meer waren vóór 4 december 2024. De verzoekende partij kan gevolgd worden dat de niet tijdige poging om een (nieuwe) afspraak te verkrijgen haar niet kan verweten worden. Hoewel van de verzoekende partij kan verwacht worden dat zij zich bekwaamt in elke procedure die zij instelt, kan het haar niet ten kwade worden geduid dat zij niet eerder trachtte een afspraak te bekomen. Immers het feit dat bij het registreren van de aanvraag via VOW eveneens een aanspraak dient te worden gemaakt voor een fysieke verschijning op de ambassade, betreft informatie die gelezen kan worden op de website, doch blijkt nergens uit dat rekening moet gehouden worden met de omstandigheid dat de termijn tussen het vastleggen van een afspraak en de datum van de afspraak voor een fysiek verschijning op de ambassade een week kan overschrijden. De verwerende partij kan niet zonder meer gevolgd worden waar zij in haar verweernota stelt dat de omstandigheid dat men geen afspraak kan bemachtigen binnen een week geen gegeven is dat “voor elk redelijk denkend persoon afwijkt van de voorziene gang van zaken”, nu nergens uit blijkt wat bij de Belgische ambassade in Rome de voorziene gang van zaken is. De beschikbaarheid van de diensten van een buitenlandse ambassade in een land – dat bovendien niet het land van herkomst van de verzoekende partij is – kan niet beschouwd worden als informatie die door iedereen gekend is of voorzienbaar moet zijn.

Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat de verzoekende partij er in haar schrijven, ter duiding van de laattijdigheid, ook op heeft gewezen waarom zij haar aanvraag niet verderzette in september 2024 en gewacht heeft tot eind november om haar aanvraag in te dienen, met name omdat zij nog steeds wachtte op het paspoort van haar echtgenote. Deze omstandigheid wordt – hoewel het annuleren van de afspraak in oktober 2024 de verzoekende partij tegengeworpen wordt in de bestreden beslissing – niet in overweging genomen in de bestreden beslissing. Er blijkt uit het schrijven van de advocaat van de verzoekende partij aldus dat niet enkel gewezen wordt op de reden voor de laattijdigheid – met name het niet beschikbaar zijn van afspraakdata vóór het verstrijken van de termijn – doch ook op de reden voor het pas eind november 2024 indienen van de documenten en/of vervolledigen van de aanvraag en het vervolgens vastleggen van een afspraak.

Het komt de Raad in deze omstandigheden dan ook kennelijk onredelijk voor te oordelen dat de verzoekende partij niet de nodige stappen heeft ondernomen om tijdig een nieuwe afspraak vast te leggen. De verwerende partij heeft niet op zorgvuldige wijze geoordeeld dat de laattijdige indiening te wijten is aan de verwerende partij zelf.

3.8. Een schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 10, §2, vijfde lid van de Vreemdelingenwet wordt aannemelijk gemaakt.

3.9. De verwerende partij betoogt in haar verweernota dat de verwerende partij met geen enkel concreet element aantoonde dat zij niet bij machte was de visumaanvraag binnen de termijn van een jaar in te dienen, dat uit de stukken die zij aanwendt enkel inspanningen blijken vanaf drie maanden voor het verstrijken van de termijn van één jaar, dat nergens wordt ingegaan op enige objectieve redenen waarom zij haar aanvraag niet

kon voorbereiden na de toekenning van de vluchtelingenstatus (lees: subsidiaire beschermingsstatus) aan de referentiepersoon, kennisgegeven op 4 december 2023 en dat het eerste mailbericht dat blijkt geeft van enige voorbereiding van de aanvraag dateert van 5 juli 2025, meer dan 7 maanden na de toekenning van de vluchtelingenstatus (lees: subsidiaire beschermingsstatus). Dit betreft echter een *a posteriori*-motivering die geenszins gelezen kan worden in de bestreden beslissing en die niet vermag het vastgestelde gebrek in de bestreden beslissing recht te zetten.

Ten overvloede wijst de Raad erop dat de verwerende partij met dit betoog voorbijgaat aan het advies, zoals weergegeven in punt 3.6., waarin erop wordt gewezen dat de verzoekende partij verklaarde dat zij via een vriend van de familie in mei 2024 geweten heeft dat haar vrouw en kinderen in België waren.

Waar de verwerende partij verwijst naar het arrest van de Hof van Justitie van 18 april 2023 in de zaak C-1-23 PPU, en stelt dat hieruit volgt dat een afwijking van de vereiste in persoon te verschijnen mogelijk moet zijn wanneer gezinsleden woonachtig zijn in conflictgebied en zij, door zich te verplaatsen, het risico lopen op onmenselijke of vernederende behandelingen of zelfs om hun leven in gevaar te brengen en dit *in casu* niet het geval is, kan zij gevolgd worden, doch kan deze verwijzing niet dienstig aangebracht worden in het licht van het betoog in het tweede middel en de voormelde vaststellingen in dit arrest. Immers heeft dit geenszins betrekking op een vraag tot een afwijking van de vereiste om in persoon te verschijnen, doch wel op de vraag of er *in casu* omstandigheden aanwezig zijn die de laattijdige indiening van de visumaanvraag in persoon objectief verschoonbaar maken.

Het feit dat de bestreden beslissing niet verhindert dat de verzoekende partij alsnog een gezinsleven uitoefent in België van zodra de referentiepersoon voldoet aan de vereisten inzake huisvesting en voldoende bestaansmiddelen, doet aan de vaststellingen in onderhavig arrest geen afbreuk.

3.10. Het tweede middel is, in de aangegeven mate, gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Een verder onderzoek van de overige onderdelen van het middel of van de overige middelen dringt zich niet langer op.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 9 september 2025 tot weigering van de afgifte van een visum wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien februari tweeduizend zesentwintig door:

N. VERMANDER,
K. VERHEYDEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER